

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: G. M.**, státní příslušnost Ukrajina, nar. „X“, t.č. „X“, zastoupeného JUDr. Jiřím Rajchlem, advokátem se sídlem v Roudnici nad Labem, ul. Jungmannova č. p. 1010, PSČ 413 01, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2013, č. j. OAM-87/ZA-ZA06-ZA04-2013, ev. č. B001570,

t a k t o :

- I.** Žaloba se z a m í t á .
- II.** Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Jiřímu Rajchlovi s e p ř i z n á v á **odměna** za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v částce **8.228,-Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou ze dne 11. 4. 2013 ve znění jejího doplnění ze dne 23. 5. 2013 domáhal přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2013, č. j. OAM-87/ZA-ZA06-ZA04-2013, ev. č. B001570, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V žalobě žalobce nekonkrétně namítl, že žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Dále má žalobce za to, že žalovaný porušil i ust. § 12 zákona o azylu, když žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v tomto paragrafu. Vedle toho se žalobce domnívá, že žalovaný porušil i ust. § 14 zákona o azylu, když u žalobce existují důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního

azyly. Taktéž je žalobce přesvědčen, že žalovaný porušil ust. § 14a zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Rovněž se žalobce domnívá, že žalovaný porušil i ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Ustanovený právní zástupce žalobce k žalobcovu návrhu pak v doplnění žaloby uvedl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla žalovaným zamítnuta jako zjevně nedůvodná ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, a tedy z důvodu, že žalobce neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a téhož zákona. Žalobce je naopak přesvědčen, že mu měl být udělen azyl z důvodů uvedených v ust. § 14a zákona o azylu popř. dle ust. § 12 písm. a), písm. b) nebo ust. § 14 téhož zákona. K tomu právní zástupce žalobce doplnil, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny i ukrajinské národnosti a vyznává pravoslavnou křesťanskou víru, přičemž svoji vlast opustil v roce 2006. Žalobcova manželka S. M. se zdržuje v České republice od roku 1997 a společně se žalobcem žádá o právní ochranu v České republice. Žalobce pracoval v České republice již v roce 1995, a to ve stavebnictví asi ½ roku. Do České republiky opětovně přicestoval v roce 1996 a na Ukrajinu se vrátil v prosinci 1996. V roce 1997 musela Ukrajinu opustit jeho manželka, kterou pronásledovala mafie. Žalobce zůstal na Ukrajině, kde se staral o děti. V roce 2000 se chtěla manželka žalobce vrátit domů na Ukrajinu, a proto jej požádala, aby zjistil, zda se již situace uklidnila a může se bez obav vrátit. Žalobce začal stav zjišťovat a tím pro něj začaly potíže. Někdo mu začal vyhrožovat, ničit dům, bylo mu rozbito auto. Podle žalobce se jedná o mafii, která pronásleduje i jeho manželku za to, že ve svém bývalém zaměstnání odmítla falšovat doklady a nechtěla se stát spolupachatelkou hospodářské trestné činnosti a ze své pravomoci mafii udělila pokutu. Žalobce se sice obrátil na policii, ale ta ho jako předtím jeho manželku neochránila. Na policii mu sdělili, že musí přivést ty, kteří ho pronásledují a potom se uvidí. Žalobce však tyto lidi nezná, při zjišťování situace ohledně manželky se s nimi setkal pouze jednou, kdy setkání skončilo konfliktem, jelikož byl fyzicky napaden. Tehdy žalobce pracoval jako řidič kamionu, a když se vrátil po ukončení jízdy domů, měl vše na svém domě rozbité a neustále to jen opakovaně opravoval. V roce 2004 se postaral o děti, vyřídil si vízum a odcestoval za manželkou do České republiky. V roce 2012 pak žádal na ukrajinské ambasádě o vydání nového cestovního dokladu, avšak k jeho zděšení mu přišla odpověď, že jako osoby spolu s manželkou na Ukrajině neexistují. Až po urgencích byly nalezeny doklady o jejich existenci v archivu. Následně ale bylo dceři vyhrožováno s tím, že pokud se žalobce vrátí na Ukrajinu spolu s manželkou, tak budou mít velké problémy. Proto se s manželkou rozhodli podat žádost o azyl. Žalobce je přesvědčen, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, když podle dosavadního chování mafie se zcela důvodně obává, že bude znovu pronásledován a také má obavy o své děti, aby jim v důsledku jeho návratu nebylo ubližováno. Tyto skutečnosti však žalovaný nevzal v úvahu při rozhodování o jeho žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany.

Dle žalobce se žalovaný dostatečně nevypořádal s možností udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Návratem na Ukrajinu žalobci hrozí pronásledování spojené s poškozováním jeho majetku i fyzické násilí, nelidské a ponižující zacházení a zejména pronásledování jeho dětí. Jeho obavy jsou reálné a důvodné, když vycházejí z prožitých zkušeností z jeho pobytu na Ukrajině.

Žalobce má rovněž za to, že žalovaný pochybil i tím, že se detailně a důsledně nezabýval tím, zda žalobci nehrozí v případě návratu na Ukrajinu závažná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. V jeho případě přitom existují důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy především ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o

azylu. Žalobce má i vážné a zcela důvodné obavy z toho, že ho mafie dostihne v kterékoliv části Ukrajiny a že se mu před ní na Ukrajině nepodaří ukrýt.

Vedle toho se žalobce domnívá, že se žalovaný řádně nevypořádal s možností udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu pro případ, že dospěl k závěru, že u žalobce nejsou splněny podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu. U žalobce jsou přitom splněny podmínky pro udělení azylu z humanitárního důvodu, jelikož se jedná o případ hodný zvláštního zřetele.

Žalobce se také domnívá, že žalobou napadené rozhodnutí s ohledem na čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) není v souladu se zákony a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dle žalobce žalovaný nevzal v úvahu veškeré skutečnosti vztahující se k jeho případu a nevypořádal se se všemi provedenými důkazy.

Závěrem žalobce uvedl, že v případě návratu na Ukrajinu mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy z důvodu delšího pobytu v cizině, když situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu zůstává i nadále komplikovaná, jelikož tito žadatelé bývají diskriminováni a pronásledováni. Dle žalobce má každý právo hledat a požívat azyl, i přesto, že na udělení mezinárodní ochrany není právní nárok. Žalobce vede řádný život, nedopustil se trestné činnosti, a proto nepředstavuje nebezpečí pro bezpečnost státu. Českou republiku žalobce považuje za svůj domov, chce zde žít a pracovat a chce zde se svojí manželkou vést spořádaný rodinný život.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a v obsáhlém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

K věci uvedl, že žalobce v žalobě zmínil jen obecně jednotlivá ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která měla být porušena, z čehož dovozoval nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a také se z těchto důvodů dovolával mezinárodní ochrany. V doplnění žaloby se pak žalobce širokým výkladem rovněž dovolával doplňkové ochrany či humanitárního azylu, když tvrdil, že neúspěšným žadatelům hrozí na Ukrajině postih. Shodně jako ve správním řízení žalobce vyslovil své obavy i manželky S. M. z návratu na Ukrajinu, neboť se obává pronásledování a vyhrožování ze strany mafie, která ho může dostihnout kdekoliv na Ukrajině. Žalovaný k tomu uvedl, že popírá oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu, jak vyplývá z písemností založených ve správním spise včetně žalobou napadeného rozhodnutí.

V návaznosti na právě uvedené žalovaný zdůraznil, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, kdy tento postup je dán tehdy, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalobce totiž v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že byl ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo že by se odůvodněně obával pronásledování z některého z taxativně vymezených důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. V průběhu řízení potvrdil, že žádá o mezinárodní ochranu, a to z důvodů jeho obavy z blíže nespecifikovaných lidí, které souhrnně označil jako mafie. K tomu žalovaný doplnil, že dne 14. 3. 2013 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice s tím, že dle svého sdělení žalobce svou vlast opustil v březnu 2006. Žalovanému žalobce dále sdělil, že jeho manželka se v zaměstnání dostala do potíží, a protože již v roce 1996 žalobce v České republice pracoval a měl zde hodně kamarádů, tak poslal svoji

manželku v roce 1997 také do České republiky, přičemž manželka mu ke svým potížím řekla, že jí bylo vyhrožováno, jelikož nechtěla falšovat dokumenty.

Žalovaný trvá na tom, že z výpovědí žalobce nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů. Skutečnosti uvedené žalobcem, tedy jeho obava z blíže nespecifikovaných lidí, které souhrnně označuje jako mafie, nelze důvodům pro udělení mezinárodní ochrany podřadit. K tomu žalovaný podotkl, že žalobce výslovně uvedl, že potíže s uvedenými lidmi měla zejména jeho manželka, takže podrobnosti o původu těchto potíží, on neví, manželka mu je nesdělila. Neví, proč tito lidé nechtějí stále dopustit, aby se manželka mohla vrátit na Ukrajinu. Žalobce se s uvedenými lidmi setkal jen jednou, když se s nimi dostal do fyzického konfliktu poté, co mu rozbili okna domu. Z žalobcových výpovědí je dle žalovaného rovněž zřejmé, že ve vlasti nikdy neměl žádné problémy se státními orgány, nikdy se veřejně neangažoval. Nikterak tudíž není ztížena jeho možnost v případě potřeby obrátit se na tyto orgány o pomoc. Žádost o udělení mezinárodní ochrany tak žalobce využívá pouze jako nástroj k možné legalizaci svého dalšího pobytu v České republice, když žalobce se na území České republiky nachází od roku 2006 bez jakéhokoliv pobytového oprávnění a v srpnu 2012 obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o mezinárodní ochranu následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.

Žalovaný dále zdůraznil, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je zcela mimořádný institut, jehož smyslem je ochrana cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu nebo případně pocítují důvodnou obavu z hrozby nebezpečí vážné újmy ve věci jejich potenciálního návratu do země původu. K úpravě svého pobytu na území České republiky však může žadatel využít institutů zákona o pobytu cizinců na území ČR, a tím svoji situaci (samozřejmě při splnění podmínek tohoto zákona) řešit. Po celou dobu (nelegálního) pobytu žalobce bylo na něm samotném, aby zejména dodržoval platný právní řád České republiky, resp. si upravil pobyt podle zvláštního zákona, a to zákona o pobytu cizinců na území České republiky, což ale neučinil, když namísto toho účelově podal žádost o mezinárodní ochranu stejně jako jeho manželka, která rovněž téměř po desetiletém nelegálním pobytu na území ČR požádala o mezinárodní ochranu, na základě čehož bylo vydáno negativní rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 4. 2013, č. j. OAM-86/ZA-ZA06-ZA04-2013, je předmětem žaloby u stejného soudu (*pozn. soudu - pod sp. zn. 42 Az 2/2013*).

Dále žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce jakožto žadatel neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle ust. § 12 a 14a zákona o azylu, zamítl správní orgán jeho žádost jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. V dané záležitosti lze tedy učinit zcela bezpečný závěr, že oproti tvrzení v žalobě, bylo postupováno zcela v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Správní orgán se žádného pochybení nebo nezákonnosti nedopustil, přičemž byl řádně odůvodněn i výrok o neudělení doplňkové ochrany, podpořený informacemi o zemi původu, se kterými se též žalobce řádně seznámil, aniž by k němu podal nějaké návrhy. Stejně tak se žalovaný vypořádal i s otázkou neudělení humanitárního azylu. Dle zmíněných informací o zemi původu žalovaný také vylučuje naříkaný postih neúspěšných žadatelů o azyl, který navíc žalobce zmiňuje až toliko v žalobě, oproti správnímu řízení, které je obsahem soudního přezkumu. Podle žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s tímto postupem vyslovila výslovný souhlas a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů o doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není naprosto důvodná.

Již v úvodu odůvodnění rozsudku bylo uvedeno, že žalobce předmětnou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná tehdy, pokud žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. V daném případě je soud shodného názoru jako žalovaný, a tedy, že žalobce v azylovém řízení neuvedl žádné skutečnosti, které předvídá ust. § 12 či ust. § 14a zákona o azylu.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, pokud bude v řízení zjištěno, že cizinec je - za a) pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo za b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu tedy vyplývá, že podmínky pro udělení azylu splňuje ten cizinec, je-li ve vztahu k jeho osobě zjištěno, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických práv a svobod či politických názorů. Za pronásledování se pro účely zákona o azylu považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovýmto jednáním.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný zevrubně zabýval tím, zda skutečnosti uváděné žalobcem, pro které se rozhodl opustit Ukrajinu a požádat o azyl v České republice – obava z blíže nespecifikovaných lidí, které žalobce souhrnně označuje jako „mafie“ a snaha o legalizaci žalobcova pobytu v České republice, je

možné posoudit jako důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. a), písm. b) zákona o azylu. Při posuzování důvodů pro udělení azylu podle tohoto ustanovení žalovaný vycházel z „Informace Ministerstva vnitra České republiky – Ukrajina ze dne 19. 9. 2012, č. j. 113285/2012-LPTP“, dále z „Infobanky ČTK – Země světa – Ukrajina ke dni 19. 10. 2011“, dále ze „Závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky ze dne 8. 8. 2012, e. č. ZS19141, dále z „Informací o žalobci uvedených v Cizineckém informačním systému“. V této souvislosti soud považuje za potřebné uvést, že po prostudování výše citovaných dokumentů dospěl k závěru, že podávají ucelenou a objektivní informaci ohledně politické, ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce – tj. na Ukrajině. Žalovaný tedy zjistil před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí přesně a úplně skutečný stav věci, jak mu ukládal procesní předpis, podle kterého ve správním řízení postupoval – zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobcovy námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu proto soud vyhodnotil jako zjevně neopodstatněné.

Na tomto místě soud předesílá, že se zcela ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce po celou dobu azylového řízení neuvedl jedinou skutečnost, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že v zemi vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod či se jiným způsobem politicky angažoval. Tomuto závěru ostatně koresponduje i fakt, že žalobce v rámci azylové procedury žalovanému sdělil, že nikdy nebyl členem nějaké politické strany nebo organizace. Dále z žalobcových výpovědí v azylovém řízení vyplynulo, že na Ukrajině nikdy neměl žádné problémy se státními orgány a ani nikdy se veřejně neangažoval. Soud má za to, že za tohoto stavu, kdy zdrojem žalobcových problémů byly pouze soukromé osoby, které žalobce souhrnně označuje jako členy mafie, má žalobce možnost se v případě problémů s těmito osobami obrátit se na státní orgány se žádostí o pomoc. Na základě právě uvedených skutečností proto žalovaný nepochybil, pokud uzavřel, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu.

Ve vztahu k ust. § 12 písm. b) zákona o azylu soud poznamenává, že žalovaný zcela legitimně dospěl k závěru, že důvody uváděné žalobcem – potíže s příslušníky mafie, tedy potíže se soukromými osobami, a také snaha po legalizaci dalšího pobytu v České republice, nejsou azylově relevantními důvody. Z údajů uváděných žalobcem vyplývá, že žalobce měl spolu se svojí manželkou S. M. toliko potíže soukromého charakteru, přičemž obavy z potíží s mafií nelze v žádném případě považovat za pronásledování ve smyslu právě citovaného ustanovení zákona o azylu. Soud opětovně uvádí, že pokud žalobce měl obavy z jednání příslušníků mafie, nic mu nebránilo v tom, aby se dovolal pomoci ze strany státních orgánů.

Dále soud poznamenává, že žalovaný rovněž legitimně dovodil, že ani legalizace pobytu v České republice v případě žalobce není azylově relevantním důvodem ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. I tento závěr žalovaného plně koresponduje konstantní judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, které jsou dostupné na www.nssoud.cz). Navíc v předmětné věci nelze přehlédnout účelovost žádosti žalobce o azyl, když žádost o azyl nepodal bezprostředně po svém příjezdu do České republiky z Ukrajiny v roce 2006, nýbrž tak učinil až v březnu 2013, a to poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění z území České republiky. Žádost o azyl je přitom nutné podat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, jak bylo opakovaně konstatováno i Nejvyšším správním soudem např. v jeho rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, který je dostupný na www.nssoud.cz.

Rovněž tak soud neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud ve svém rozhodnutí, které je předmětem tohoto přezkumu, vyslovil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany ani podle ust. § 13, ust. § 14 a ust. § 14a zákona o azylu. Své závěry přitom ve vztahu ke všem třem ust. § 13, § 14 a ust. § 14a zákona o azylu v dostatečné míře zdůvodnil, takže námitky o nedostatečném zdůvodnění, které vznesl žalobce v řízení před soudem, soud vyhodnotil rovněž jako nedůvodné.

Podle prvně citovaného ustanovení, tj. ust. § 13 zákona o azylu lze udělit azyl manželu azylanta, jeho svobodným dětem mladším 18 let nebo rodičům azylanta mladšího 18 let. Tyto podmínky žalobce dle svých tvrzení uváděných v azylovém řízení zjevně nesplňoval, když nebyl příslušníkem azylanta, jemuž by byl udělen azyl, což již správně konstatoval žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

Ust. § 14 zákona o azylu pak upravuje tzv. humanitární azyl, který je výjimečným institutem, když připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ust. § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu.

A podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle ust. 14a odst. 2 zákona o azylu se pak za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce v průběhu azylového řízení neuvedl jedinou skutečnost, na základě které by bylo možno uvažovat o tom, že v jeho případě jsou dány podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu či jsou dány podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 1 téhož zákona. Mezi tyto skutečnosti zjevně nepatří obava z potíží s příslušníky mafie. Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce i stav na Ukrajině, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám žalovaný z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu či doplňkové ochrany, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce popř. právní zástupce žalobce žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedl. V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem. Námitky právního zástupce žalobce o tom, že žalovaný se

v nedostatečné míře zabýval tím, zda v daném případě jsou naplněny důvody zvláštního zřetele odůvodňující udělení tzv. humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, soud proto vyhodnotil jako naprosto neopodstatněné. Soud se přitom shoduje se žalovaným, že vzhledem ke skutkovým okolnostem případu nebyly u žalobce dány žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele tak, jak předvídá ust. § 14 zákona o azylu upravující tzv. humanitární azyl, a opětovně soud uvádí, že tyto skutečnosti v azylovém řízení žalobce ostatně ani netvrdil. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak zřetelně vyplývá, že žalovaný v případě žalobce za situace, kdy nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formě mezinárodní ochrany, pečlivě v intencích ust. § 28 zákona o azylu zvažoval, zda žalobcem uváděné důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu představují důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Z tohoto důvodu proto soud neshledal opodstatněnými námitky právního zástupce žalobce v tom směru, že žalovaný se podrobně nezabýval skutečností, zda došlo k naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu a že svůj závěr v této otázce řádně nezdůvodnil. Soud se přitom shoduje se žalovaným, že žalobcem uváděné skutečnosti v azylovém řízení nepředstavovaly důvody pro udělení azylu jako vyšší formě mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

Ve vztahu k ust. § 14a zákona o azylu soud ještě dodává, že ani případné ataky příslušníků mafie či prostá hrozba z nich, nelze s ohledem na shora uvedené skutečnosti považovat za újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 včetně písm. b) zákona o azylu, neboť „toliko“ představují o individuální incidenty jedince směřované opět vůči jednotlivci se soukromoprávním podtextem, vůči nimž se může žalobce a jeho blízcí dovolat ochrany ze strany ukrajinských policejních orgánů, jak již soud konstatoval výše. Dále soud ve vztahu k ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu uvádí, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný vyslovil i k tomu, že dle dostupných informací o politických poměrech na Ukrajině je zřejmé, že na Ukrajině v současné době neprobíhá žádný mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt, jimž by mohl být žalobce ohrožen, a proto ani na základě této skutečnosti není dán důvod pro přiznání doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Pro vyhodnocení žaloby jako nedůvodné má pak význam i skutečnost, že žalovaný se výslovně zabýval tím, zda skutečnosti uváděné žalobcem nezakládají důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, a to pokud by návrat žalobce na Ukrajinu byl v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Soud se shoduje se žalovaným, že v případě návratu žalobce na Ukrajinu nejsou dány žádné objektivní skutečnosti, které by měly zabránit jeho života s rodinou, když účinné pomoci před případnými ataky ze strany mafie se může domáhat u ukrajinské policie.

Žalovaný se rovněž v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zabýval i tím, zda na základě žalobcovy žaloby je možno žalobci udělit ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu tzv. doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany. Tyto podmínky žalobce dle svých tvrzení uváděných v azylovém řízení zjevně nesplňoval, když nebyl rodinným příslušníkem osoby, které by byla udělena doplňková ochrana, což již správně konstatoval i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

K legalizaci pobytu žalobce na území soud považuje za potřebné ještě zdůraznit, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb. - o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů se žalobce mohl pokusit využít. K tomu soud dodává, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, je mj. uvedeno, že „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodnění strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jak o prostředek k

legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

Soud na základě všech výše uvedených skutečností uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a ust. § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. V projednávaném případě soud neobjevil sebemenší náznak toho, že by se žalovaný žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany nezabýval odpovědně a svědomitě a že by ve věci činil formalistické závěry. Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem, přičemž podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Soud neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých právech. Žalovaný nikterak nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany je třeba ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu zamítnout jako zjevně nedůvodnou, neboť žalobce v azylovém řízení neuvedl jedinou skutečnost svědčící o tom, že by byl pronásledován z důvodů vyjmenovaných v ust. § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle ust. § 14a téhož zákona.

Vydáním žalobou napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu ani čl. 36 Listiny, jak namítal žalobce, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Žalobci byl pro toto soudní řízení ustanoven advokát, a proto soud ve výroku rozsudku ad III. rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o přiznání odměny tomuto advokátovi za zastupování žalobce. Soud přiznal advokátu JUDr. Jiřímu Rajchlovi odměnu ve výši 8.228,- Kč, která se skládá z částky 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 9. 2011 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,- Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1.428,- Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. září 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová